

Aleksei Tolstoi

„Vereimejas“

Vene keelest tõlkinud Ilona Martson

Noor rittmeister heitis Runevskile uhke pilgu.

„Homme kell viis ootan teid Vladimiri tee ääres, kakskümmend versta Moskvast,“ teatas ta kuivalt.

Runevski kummardus nõusoleku märgiks.

Üksi jäädes hakkas ta tulevaks hommikuks ettevalmistusi tegema.

Tal oli Moskvast vähe tuttavaid; liiatigi viibisid peaaegu kõik suvemajades; niisiis polnud üllatav, et tema valik langes Rõbarendkole.

Järgmisel päeval, kell kolm hommikul, olid tema ja Rõbarendko juba Vladimiri linna viival maanteel ja leidsid kokkulepitud paigast Zorini ühes tema sekundandiga.

Rõbarendko astus Zorini juurde ja võttis sel käest kinni.

„Vladimir,“ ütles ta seda kõvasti pigistades, „sa oled selles asjas valel poolel: lepi Runevskiga ära!“

Zorin keeras talle selja.

„Vladimir,“ jätkas Rõbarendko, „ära pilka saatust, tuleta meelde d’Urgina villat!“

„Küllalt, vennas,“ ütles Vladimir oma kätt Rõbarendko haardest vabastades, „nüüd pole aega tühiasjadest rääkida!“

Nad liikusid sügavamale põõsastikku.

Zorini sekundant oli väike ohvitser, ees pikad vuntsid, mida ta kogu aeg keerutas. Tema nägu tundus Runevskile algusest peale tuttav; kuid kui ohvitser barjääri jaoks samme mõõtes erilisel viisil hüplema hakkas, tundis Runevski temas kohe ära sellesama Frõškini, kelle üle Sofja Karpovna oli nii kõvasti naernud ballil, kus Runevski temaga tuttavaks sai.

„Sõbrad,“ sõnas Rõbarendko Vladimiri ja Runevski poole pöördudes, „leppige ära, kuni see veel võimalik; ma aiman ette, et üks teist siit koju tagasi ei lähe!“

Kuid vihase näoga Frõškin kargas Rõbarendkole ligi.

„Lubage selgitada,“ sõnas ta, põrnitsedes teda oma suurte punetavate silmadega, „see solvang on talumatu... leppimine võimatu... siin on liiga tehtud auväärsele perekonnale, vägagi auväärsele... mina ei lase äraleppimisel sündida... ja kui minu sõber Zorin ära lepib, siis astun mina, Jegor Frõškin, ise tema asemel kahevõitlusse!“

Mõlemad duellandid seisis juba teineteise vastas. Ümberringi valitses kohutav vaikus, mida katkestasid sekundiks püstolikukkede klõpsatused.

Frõškin ei lõpetanud enese üles kütmist: ta punetas otsegu vähk.

„Jaa,“ karjus ta, „ma tahan ise härra Runevskiga võidelda! Kui minu sõber Zorin teda maha ei löö, siis löön ma ta ise maha!“

Lask katkestas tema kõne ja Vladimiri peast lendas salk musti kiharaid. Peaaegu samal hetkel kõlas teine lask ja Runevski varises veritseva rinnaga maha. Vladimir ja Rõbarendko sööstsid teda püsti tõstma ja sidusid haava kinni. Kuul oli tal rinnust läbi lennanud; ta oli minestanud.

„See on sinu nägemus villa d’Urginas!“ sosistas Rõbarendko Vladimirile kõrva. „Sa tapsid sõbra.“